

2011

Mandag den 10. januar

Har du set de mennesker, der sidder ret op og ned med åben mund og sover i bussen?

Det var mig i morges.

Jeg ved ikke, hvad der sker med mig, for jeg bør jo være helt udhvilet efter den lange juleferie. Lige nu føles det som et mirakel, at jeg overhovedet kom ud af sengen og af sted på arbejde i morges.

Jeg var så træt, at jeg flere gange overvejede at glide ind under skrivebordet, så jeg kunne sove. Bare lidt.

Jeg var så træt, at jeg tog et par ekstra "tissepauser" for at stå ude på toilettet og læne mig op ad væggen, mens jeg lukkede øjnene i to minutter. Bare to minutter.

Da jeg gik fra arbejde, var jeg så træt, at jeg ikke orkede at koncentrere mig og klare det isglatte fortov på en socialt acceptabel måde. Min fødder skvattede en rodet kosakdans, mens mine højlydte bandeord akkompagnerede.

Jeg var så træt, at jeg ikke engang behøvede at have den sædvanlige indre dialog, hvor jeg forsvarede, hvorfor to af bagerens kager var udmærket aftensmad. Det var kager eller intet.

Og jeg var så træt, at da det gik op for mig, at jeg var nødt til at vaske tøj, besluttede jeg, at jeg ikke var et sted i mit liv, hvor vasketøj var en del af planen.

Jeg kunne kun tænke på at sove.

Tirsdag den 11. januar

Jeg kunne ikke komme ud af sengen i morges. Jeg lå der under dynen, som var forvandlet til en betonklods, der holdt mig nede. Jeg kæmpede for at komme fri, men jeg kunne bare ikke.

Jeg kæmpede også mod mine tanker. Hvad var det her for noget? Jeg ville jo gerne på arbejde. Eller ville jeg? Måske ville jeg ikke, og ligeså snart jeg havde ringet og meldt mig syg, ville betonklodsens forsvinde.

Jo, selvfølgelig ville jeg på arbejde. Jeg har kæmpet hårdt for at få netop den praktikplads på netop den avis. Efter flere års lallen rundt uden at vide, hvad jeg ville, kom jeg ind på Journalisthøjskolen. Jeg er ikke en kun en fraskilt, enlig mor. Jeg har en plan og en fremtid.

Selvfølgelig skulle jeg af sted. Kollegerne måtte for alt i verden ikke tro, at jeg var svag. De måtte ikke se mig som en fejltagelse.

Det hele var et spørgsmål om, at jeg skubbede dynen af og kom af sted. Jeg måtte tage mig sammen.

Jeg har tænkt meget på at tage mig sammen i den seneste tid. For trætheden kommer ikke helt ud af det blå. Det har været sådan i flere måneder nu. Jeg sover i bussen. Jeg

aflyser aftaler. Jeg lever et kvart liv.
Sandheden er, at jeg er for træt til at eksistere i min egen tilværelse. Og der sker mærkelige ting. Blandt andet mister jeg jævnligt kræfter og følelse i min venstre arm. Hvad er det for noget?

Jeg kom ikke på arbejde i dag. Jeg forsøgte, men måtte vende om på halvvejen, da jeg blev så svimmel, at jeg ikke kunne mærke jorden foran mig.

Nu har jeg ringet til lægen. Jeg kan af besynderlige årsager ikke komme ind til min sædvanlige læge, men jeg er nødt til at finde ud af, hvad det her er. Det føles forkert.

Tirsdag den 18. januar

Lægen smilede ikke, da hun hentede mig i venteværelset. “Anne”, sagde hun med hård stemme og vendte om uden at registrere, hvem der rejste sig fra den grå sofa.

Jeg fulgte efter hende ned ad den smalle gang og ind i det lille rum, hvor hun allerede havde sat sig. Hun kiggede ikke op, da hun begyndte at skælde mig ud over nogle skemaer, jeg havde udfyldt forkert.

Jeg var så træt, at jeg havde lyst til at kaste mig selv i samme retning, da hun krøllede skemaerne til små kugler af ligegyldighed og kylede dem i skraldespanden.

“Hvad er der galt med dig?”

Jeg havde ikke lyst til at svare hende. Hun gav mig ikke følelsen af, at hun ville behandle mit svar med omsorg. Jeg frygtede, at hun ville få mine symptomer til at krympe af skam, hvorefter de ville vokse til dobbelt størrelse, når jeg havde forladt konsultationsrummet.

“Min arm virker ikke helt,” sagde jeg og pegede på den, som om den var et stykke dødt kød. ”Og jeg er så træt. Jeg er så træt”.

Jeg kom til at græde, da jeg sagde det. Angsten væltede frem i mig. Jeg var så bange for den ekstreme træthed,

der fik mig til at føle, at jeg gled ind i noget ukendt og uhyggeligt.

“Hvorfor græder du nu?”

Hun lød irriteret. Jeg havde ikke lyst til at fortælle hende om alt det, jeg var så bange for. Så jeg fortalte hende bare om den døde arm og om trætheden, der slog mig helt ud.

“Du har en vinterdepression. Du skal gå hjem og tage det med humor.”

Jeg kravlede ned ad trapperne. Jeg kravlede hen ad Tordenskjoldsgade. Jeg kravlede ind i bussen. Jeg kravlede det sidste stykke hjem. Jeg kravlede op i sofaen. Jeg kravlede ind i fosterstilling.

Nu har jeg ligget her et døgn, og jeg har grædt. Nej, jeg har hylet. Jeg tager det ikke med humor, for det er overhovedet ikke sjovt.

Torsdag den 20. januar

Jeg er lige kommet hjem fra lægen. Den rigtige læge, Keld.

Han konstaterede hurtigt, at jeg ikke har en vinterdepression. Han så bekymret ud, da jeg fortalte om mine symptomer, som bliver værre hele tiden. Så bekymret, at jeg først blev lidt bange og derefter lidt lettet over, at det ikke var mig, der bare skulle tage mig sammen og tage det med humor.

Måske er det gigt. Måske en bindevævssygdom. En nål trak blod ud af mine arme, så vi kan få nogle svar.

Jeg har sådan brug for de svar, for jeg kan slet ikke finde ud af, hvad det er, der sker med min krop. Det sidste nye er, at det stikker og prikker i mine fingre hele tiden, som handsker lavet af en million små syle. Hvad hvis det betyder, at jeg mister evnen til at skrive?

Trætheden er også blevet værre. Nogle gange er den så slem, at jeg har bedt min mor om at ringe med jævne mellemrum og tjekke, at jeg er ved bevidsthed.

Tænk, hvis jeg ikke vågner igen. Det skal min 7-årige søn ikke udsættes for.

Keld har lovet mig, at vi skynder os at finde ud af det her. Så nu venter jeg i lige dele angst og spænding på blodprøvesvarene.

Mandag den 7. februar

Det er så flovt at være syg. Jeg skal jo være stærk og bevise, at jeg kan sagtens. Jeg kan det hele. Det vil min krop bare ikke være med til. Der er ild i mine fødder, mine ben gør ondt. Mine knæ knockouter hinanden konstant. Og det er ikke engang det værste.

Mine arme har tilsyneladende opgivet at leve, og de sover nu det meste af tiden væk. Lige nu oplever jeg det mest i højre arm. Simple ting som tandbørstning og sms'ning føles som vægtløftning, og jeg er helt hjælpeløs overfor den voldsomme træthed.

Jeg vil ikke det her mere. Jeg ved ikke, hvornår det går væk. Det bliver ikke bedre, og jeg er så bange.

Blodprøverne viser ingen tegn på gigts eller det, der minder om, og jeg frygter hele tiden, at det bare er mig, der skaber mig. Men Keld, min læge, er så sød. Da jeg sagde til ham, at lægebesøg føles som at gå til eksamen, svarede han: "Sådan skal du ikke have det her hos mig. Her er det mig, der er til eksamen."

Han ringede til neurologisk afdeling på Århus Sygehus og sagde, at han ville have mig indlagt med det samme. De byttede det til en akut tid i morgen, og den har jeg sagt ja til med stor taknemmelighed.

Da Keld udfyldte henvisningen til sygehuset, spurgte han lidt nervøst: "Må jeg gerne skrive, at du vralter som en and? Ej, jeg skriver bare, at du vralter."

Og det gør jeg. De gamle andelår er trætte.